

Інтерв'ю з дизайнером телеканалу «Надія» Наталею Зубач

Моя освіта – дизайнер. Я вчилася в мистецькому коледжі, а потім – у Київському університеті культури і мистецтва за спеціальністю «Менеджмент, організація індустрії моди». Але моя освіта відбувалася більше на практиці, і цю практику я здобувала раніше, ніж інститутські дипломи .

Я з дитинства малювала, шила-перешивала, стилізувала. в церкві ставила букети, тобто прикрашала все навколо. Це моє. Бог щоденно дарує мені креативні ідеї, я продовжую вчитися щодня.

Будучи дизайнером одягу, працювала з інтер'єром, і в мене була така мрія, яку я не сміла озвучити, але в думках вона прозвучала. Це було на одній з програм, де викладали глибокі теологічні істини, а от картинка бажала кращого. І ось, коли я побачила такий інтер'єр, мені стало сумно, і я подумала: «я їм хоча б штори пошила», саме в цей час я працювала дизайнером гардин у Київській дизайн-студії... І я забула про це. Прошов час, сьогодні я маю можливість і інтер'єр створити, і штори пошити, і спроектувати декорації для, мабуть, найпродвинутіших у нас наразі програм «В контексті», «Джем», «Філософський камінь», «2Я – одне життя», «Біблія продовжує говорити», рубрики для «Ранку надії», «Реформація 500». Бог мене таким чудовим способом благословив. я дуже вдячна Йому за це...

Як у Вас народжуються ідеї? Вам роблять замовлення чи ви самі приходите і кажете: хочу, бачу, треба?

Мені б хотілося так. але частіше я маю завдання. В мене є замовник. я працюю як виконавець. Приходить режисер, продюсери, ведучі і розповідають свою ідею програми. Я вношу своє бачення. Інколи в мене бувають заготовки, вони немовби «вистрілюють» саме в певний час. Вважаю, що саме Господь-Творець, Головний Креатор знає наперед і дає мені ці ідеї. А вже в команді ми розглядаємо їх, можливо, допрацьовуємо. Відтворити їх – складніше Не вистачає ресурсів – часу, рук, тому бачу, що Господь на кожному етапі дотягує всі ці нюанси.

Спочатку я починаю копатися в картинках. У мене інколи є заготовки. От, ідею до телепрограми «Реформація 500» я підхопила в Історичному музеї, і вона мене надихнула. Це був круглий плафон, який мене дуже зацікавив. Там він по-іншому виглядав, але я подумала. що ця ідея дуже підходить для нашої програми про історію Реформації, де можна буде відобразити героїв від перших до сучасних.

Тобто є якась база напрацювань, картинка, яка здавалось б, не по суті, і я починаю шукати. Мені важливий контекст. Важливо, щоб було смислове навантаження, проілюстроване моїми

декораціями. Перш за все я відштовхуюсь від того, чи є така картинка у нас на програмі. Хотілося б, щоб кожна програма була не схожа на інші.

Ідея телепрограми «Реформація 500» була такою, щоб акцент був зверху, тобто історія нависала б над нами. Тому все в чорно-білих кольорах, вони не мають відвертати увагу глядача від основного. А основне в цій програмі – аналіз історії, там кожна картинка йде по хронології. Ми відбирали відомі картини по хронології, щоб вони відображали історичні періоди. Можна сказати, що це як історичний музей. Мені хотілося, щоб не було нічого зайвого, щоб ніщо не відволікало глядача. Треба, щоб основними були постаті. Я асоціюю це зі строгістю чорно-білої друкованої сторінки – раціоналізм, зібраність, ідея Реформації. Замість містики, замість багатоманітності бароко збирається одна ідея і тільки це. І логіка Solo Scriptura – тільки друкований текст.

Інша річ – програма «Філософський камінь». Це свято для ока і для серця. Це такий творчий креатив, інтелектуальний гумор. Для мене ця програма цікава по-особливому, тому що крім того, що ми створили декорації, в кожній програмі треба творити нові образи, деталі, щоб донести ідею, теологічну глибину. Мені подобається за допомогою гриму створювати образи історичних постатей.

У програмі «2Я – одне життя» також мої декорації. В цій програмі мені хотілось відобразити життя в монохромних кольорах, щоб не відволікати глядача від основного завдання. так би мовити – розбору польотів. Це має бути так, як би ми прийшли в театр і на сцені побачили сімейний конфлікт, але предмети побуту не повинні відволікати глядача від обговорюваної ідеї.

Тобто важлива саме ця ідея, я намагаюся йти від неї, намагаюся її донести. Ми спочатку бачимо, а потім чуємо. Тому мені хотілося, щоб людина, побачивши картинку, зупинилася, зацікавилася, а потім зрозуміла про що тут йдеться. Мені

здається несумісним, коли духовна програма показує якість побутові речі з квартири. Наприклад, з ванної кімнати. Це заважає духовному наповненню програми.

У плані творчого самовираження Вас цілком розуміють? Не буває такого, що б'ють по руках і кажуть: «Ви що?»

Ну, буває і таке, але насправді, потрібно бути трошки психологом. Я звикла працювати із замовником. У мене є багато варіантів, я гнучка в цьому плані. Мені важливо, щоб замовник розумів, чого хоче. Потрібно працювати з режисером, оператором, ведучим, щоб вони цим проникли ся і кожен на своєму рівні грав свою роль у цьому процесі. Для мене важливо, щоб хтось мав бачення того, над чим ми працюємо.

І це є такий психологічний момент: коли щось є, що мені дуже подобається, я як жінка намагаюсь, можливо якимись хитрощами, людям, які мають консервативний підхід, показати перевагу своєї ідеї. Бог дає мудрість і я намагаюсь кожній особистості витягнути на поверхню і показати креативні сторони.

Ви малюєте на звичайному папері, чи використовуєте комп'ютер?

Я зі старих часів люблю олівцем, ручкою занотувати, замалювати. Я не роблю це на комп'ютері, але коли треба – мені допомагає син, він мій помічник. Мені здається, що комп'ютер заганяє мене в якісь рамки, що візуалізація на комп'ютері не повністю відтворює картинку, яка буде наяву.

Над чим ви працюєте зараз?

Над програмою пастора Ігоря Корещука «Так говорить Біблія». Це програма на телеканалі вже znana. Там якраз і є ці предмети побуту, які відволікають, на мою думку, глядача від духовного наповнення. Треба зробити римейк, оновити її.

Крім того, так складається, що я затребувана в західному медіа центрі телеканалу, допомагаю і в центральній, і в київській, і в миколаївській студіях, зараз був цікавий проект з продакшеном телеканалу «Надія» – художньо-документальний фільм «Дотик». Це кропітка і довготривала праця.

Запитання – Максим Балаклицький